

Enheten i Kristus

Predikan i Gustaf Adolfskyrkan 14 sönd e tref. 2022-09-18 av Arne Wikström

---

Som ni alla kan se, så håller jag i ett glas med vatten. Den legendariske kinesiske predikanten och författaren Wachman Nee säger i en av sina böcker, att det är stor skillnad på om ett glas är helt eller trasigt. Det här glaset rymmer säkert 2 dl vatten, men om jag skulle slå sönder det, så skulle bitarna bara kunna rymma några få droppar.

Wachman Nee använde denna bild med tanke på de kristnas enhet. Om kyrkan är splittrad i flera delar, hur mycket vatten kan hon då förmedla till den törstande? Olof Hartman är inne på samma tanke i psalm 57. Där skriver han om kyrkan: *Med undran och med löje ser världen hur hon slits av tusen tvister sönder och nekar sig Guds frid.*

Om vi skulle läsa bibeltexten precis före dagens evangelietext, så ser vi att den handlar om hur Jesus instiftar nattvarden. Kanske skulle man tänka sig att lärjungarna nu skulle vara så uppfyllda av att de fått ta emot Kristi kropp och Kristi blod ur hans egen hand, att de skulle befinna sig i någon slags himmelsk hänryckning – halvvägs till himlen. Men vad står det i vår text? *Sedan kom de att tvista om vilken av dem som skulle anses vara den störste.*

Där börjar alltså kyrkohistorien, med ett bråk om vem som var bäst och vem som har mest rätt. Och sen har det fortsatt ungefär på samma sätt. Ska vi ge upp? Jesus har inte gett upp med oss. Men i sin bön för oss alla säger han: *Jag ber att de alla skall bli ett.*

Aposteln Paulus skrev många brev till de församlingar han hade varit med och grundat. Vi har 13 sådana brev bevarade i vår bibel. Till församlingen i Korint skrev han redan i inledningen i brevet att de fick sluta att dela upp sig i olika läger.

En grupp i Korint sa: ”Vi håller på Paulus. Han är akademiker och har studerat för Gamaliel. Han är den som utan tvekan har det skarpaste intellektet.”

Några andra sa: ”Vi håller på Apollos. Han kan predika om kärleken som ingen annan, och det är ju ändå det viktigaste.”

En tredje grupp sa: ”Vi hör till Kefas.” De var en smula högfärdiga och ville använda det grekiska namnet Kefas i stället för det vanliga Petrus. ”Jesus sa ju själv att han skulle bygga sin kyrka på Kefas.”

Så fanns det en fjärde grupp, där man ville verka mer andlig än de andra, så de sa: ”Vi hör till Kristus.”

Men Paulus tyckte att det var förfärligt att de var så splittrade. Han förmanade dem mycket klart att de skulle stå eniga.

Luther förstod att kyrkans enhet hotades. Det var inte hans avsikt. Så här sa han:

”Jag önskar att man helt och hållet skulle glömma mitt namn så att ingen istället för kristen skulle kalla sig lutheran. Vad är väl Luther? Inte har jag någon egen lära. Inte är jag heller korsfäst för någon. Mitt namn bär inte salighet med sig.”

(Livet med Luther s 74, Argument förlag)

I den första kristna kyrkan var det stundtals en fin enhet. ”Ständigt, var dag, var de endräktigt tillsammans” står det i Apg 2:46 (1917). Den japanska bibeln säger att ”de sammanfogade sina hjärtan till ett”. Och i en engelsk översättning (RSV) står det ”with one accord”. Endräkt, att foga samman sina hjärtan, med ett ackord – vilka fina och talande uttryck för enhet!

I min ungdom läste jag något som kallas för harmonilära. Då får man veta att ett ackord består av tre toner t.ex. do-mi-so. Det blir en fin harmoni. Men om någon ligger en halvton från grundtonen så blir det i stället en förfärlig dissonans. Det skär sig. Det måste snabbt upplösas i ett nytt ackord. Kanske skulle vi studera lite "harmonilära" i kyrkan, inte bara i musiken.

För att det harmoniska ackordet ska ljuda i kyrkan så är det viktigt att lyssna in sig på grundtonen och utgå från den. Men för att det ska bli ett ackord så måste det till flera toner. Alla ska inte sjunga samma ton. Ibland tror vi att det är likheten som skapar enhet. Men då blir det entonigt i stället för harmoni. Det är inte likheten som skapar enhet, det är kärleken.

Wilfrid Stinnesen säger i en av sina böcker att kärleken till och med växer och utvecklas av olikheten. Om det inte fungerar så bra i en familj eller i en gemenskap, så är det lätt att säga: "Vi är alldeles för olika." Men det är inte olikheterna som orsakar konflikter, utan bristen på kärlek. Kärleken förvandlar olikheten till harmoni, inte genom att utjämna eller utsläta den, utan genom att bejaka och respektera den.

Det är inte lätt att leva tillsammans i kärlek. Apg visar att inte ens apostlarna alltid lyckades. Barnabas och Paulus skildes åt efter ett häftigt gräl (15:39). För mig blir bibeln ännu mer trovärdig genom att den berättar om människor som misslyckas. Det är en tröst för mig och dig när vi misslyckas. Det var inte kört för Petrus som förnekade, och Paulus och Barnabas fick nåd att fortsätta och kom senare att förstå varandra.

Vi är alla olika. Det är väl dagens "understatement". Det behöver knappt sägas. Om vi ska sjunga i ett ackord, så tar vi olika toner. Det är OK. Skaparen hade tänkt att det skulle vara så.

Men var hör vi grundtonen, så att vi kan rätta oss efter den och inte sjunga falskt? Är det prästen som är "körledaren"? Som liksom slår stämgaaffeln i bibeln under sina förberedelser för att i predikan sedan ange tonen? Både ja och nej, enligt min åsikt. Visst har prästen ett stort ansvar att ange kärlekens grundton. Men prästen är bara en människa och kan ta fel. Varje kristen har också ett eget ansvar att lyssna efter kärlekens grundton. Den hörs bäst i gemenskapen med Jesus Kristus.

Kärlekens grundton kan man höra på olika sätt. I Bibeln – rättesnöret för våra liv – kan vi höra Gud tala till oss. Men Bibeln är inte främst en bruksanvisning för våra liv. Det är ett kärleksbrev från Gud till oss människor. Och som Nils Ferlin skaldar så talar Gud *som en ton ur en mjuk violin och han talar som aftonens svalka*.

Och kanske hör vi kärlekens grundton bäst i nattvarden. Nattvardsgemenskap är Guds-gemenskap, men det är också att erkänna sina med-kommunikanter som syskon i Herren, trots alla olikheter. Men tyvärr har vi i kyrkans teologi, som Ferlin skriver halkat på sin egen halhets halka, och resultatet är att vi inom kristenheten inte kan fira nattvard tillsammans. Osynliga murar skiljer samfund från samfund och kristna individer från varandra. Vilken sorg innebär inte detta och längtan efter det ömsesidiga erkännandet.

För Jesus är det också en sorg. I Joh 17 får vi liksom i smyg lyssna till när Jesus ber till sin Far. Vad är det då Jesus ber om för alla sina trogna i hela världen och i alla tider? Han ber inte: jag ber att de alla skall vara lika. Nej, tre gånger ber han:

- Jag ber att de alla skall bli ett.

Medan vi längtar och väntar efter den fullkomliga enhetens dag, så får vi fortsätta att lyssna in kärlekens grundton och stämma vårt instrument efter den.